

Комитата не искаше да ги убива. Той стреляше надъ главитѣ имъ, предизвикваше ги — тѣ да го убиятъ.

— Стреляйте, подлеци! Стреляйте! Убийте ме!

Защо да го убивать? Живиятъ комита струваше по-скжпо. Ловътъ имъ бѣше сигуренъ.

— Ехъ, вие, долни разбойници! Кучета!

Ангелъ Кънчевъ погледна синьото небе, погледна ранната зеленина на дърветата — единъ мигъ, но мигъ, въ който протичать вѣкове.

— Да живѣе България!

И захапа цевъта на револвера си.

По синевината премина черно облаче. Запръска дъждъ. Българското небе заплака за своя вѣренъ синъ.